

I Nyt kieltäydyn ensimmäistä kertaa tottelemasta. Uhmaan kasvatustani, luonnonvoimia joiden varaan olen rakennettu. Sanon likaisen "ein" pestyille aivoilleni – siis itselleni. Sitä on tehtävä koko ajan. Jos väsyn, sisuksiani alkaa vääntää. Lahkon opetukset eivät päde tässä seurakunnassa. Jos väsyn, saatan alkaa käännäyttää lähimmäisiäni. Ja se ei ole kaunista katseltavaa. Markus laskee kätensä kädelleni ja sanoo "Kyllä se siitä". Minulle on annettu mahdollisuus. En ole lainkaan varma sopeudunko. Tai edes haluanko sopeutua. Yritän nähdä diakonin mahdollisuutena normaaliuteen. Yritän olla niin kuin hän ei koskisi minua lainkaan. Normaalisti olisin jo syytännyt kirouksia hänen niskaansa, kääntänyt oman hätäni vihaksi petteureita kohtaan. Ja sen jälkeen vieteltyt hänet. Mutta nyt, koska kyseenalaistan koko persoonani, vastaan: En vastaakaan mitään. Toivon hänen olevan oikeassa. Niin paljon, että purskahdan – nauruun. Hän odotti itkua ja lähellä se olikin. Markus-diakonin silmistä heijastuu hämmästyks ja silmälasista eksynyt, mutta liian helposti himoittava punapä. Pisamilla. Nauruni tarttuu mieheeni. Hän ei tiedä mille nauraa, ehkä salaiselle toiveelleen saada lohduttava seksisuhde, mutta joka juuri kariutui nauruun. Surua olisi ollut helpompi käyttää hyväkseen. En tiedä. Minä nauran tuskasta ja tuskalle. Nauruni helähtelee kuin harppu, jonka kielet on tehty lapsuuden alistamisista, valehtelusta, hylkäämisistä ja väheksymisistä. Koeaikaa on vielä kuukausia ja tämä on vasta ensimmäinen päivä, eikä se lopu koskaan. Miten ikinä selviän tästä.

II Lahkoni nimitti itseään "Perheeksi" ja eväät jotka se antoi elämään, muuttuivat aseiksi sillä hetkellä jona karkasin. Ehkä he luottivatkin siihen. Karkaamiseen siis. Aseeni ovat aina mukani, jos käykin niin, että annan periksi luonnolleni. "Ole oma itsesi" täällä sanotaan, eivätkä he tiedä mitä puhuvat. Saatan toivoa, että Markus tekisi virheen. Puhuisi selkäni takana, heittäisi seksistisen vitsin tai mikä pahinta: tuomitsisi menneisyyteni. Se olisi sama kuin tuomitsisi minut. Kati Tuomisen. Se on uusi nimeni. Tämä seurakunta ei sulattanut oikeaa nimeäni, vaan vaati minua vetämään I-kirjaimiin kristillisen poikkiviivan. Tämä maailma haluaa nimetä hankalat asiat uudelleen. Luulevat että uhka poistuu. Taikauskoista. Silti Kali Luominen muuttui Kati Tuomiseksi. Jos Markus tietäisi mitä tein aiempien sopeutumisyritysten kohdalla, hän tekisi ristinmerkin jo valmiiksi. En vienyt kassaa, mutta joidenkin vaimojen miehet. Ja sain sen näyttämään siltä, että he lankesivat, mutta minä olin syytön. "Me täällä Uudenkaupungin seurakunnassa emme tuomitse" Markus sanoo ja ottaa vihdoinkin kätensä pois. What!? Hetkeksi menen hämilleni. Unohdan vastustaa normaalia ajattelutapaani, mutta yllättäen en näekään diakonia edessäni pelkkänä ohjailtavana lihakasana. Pelästyn jopa: hän näkee lävitseni, hän onkin ihminen. Melkein kostun alapäästäni. Markus pyörittelee sormustaan. Onko tämä se hetki kun syöksymme toistemme kimppuun pöydän yli? Vagina ja penis tarrautuvat toisiinsa kuin kaksi magneettia eikä muulla keholla ole siihen mitään sanomista? Ja minä voin jatkaa jo seuraavaan harjoittelupaikkaan ja diakoni saa potkut ja avioeron? Tämä on kriittinen kohta. Jokainen ele on ratkaiseva. Perhe sanoo: hän on materiaa. Voit kiristää panon jälkeen. Ja todellakin. Markus piilottaa hyvin himonsa, mutta se on siellä koska hän on mies. Ja naimisissa raukkaparka. Voisin avata huulieni väliin pienen merkitsevän raon – ja mies olisi myyty. Mutta kiellän itseni. Perhe-yhteisöni oli väärässä. Aivopesty luulevat välittävänsä toisistaan, mutta tässä maailmassa välitetään oikeasti, sydämellä. Ymmärrän sen, sillä Markus ei katso minua himoiten, vaan... isällisesti. Silloin näen sen: mahdollisuuden. Sen sijaan että mielessäni toivottaisin Perheen helvettiin, luovun siitä, koska nyt minulla on uusi suunta: toivo. Tunnen kuinka kostun, mutta nyt silmistäni. Ne vetäytyvät surun kurttuihin ja hetki saa minut kuiskaamaan ääneen: "Voinko tunnustaa syntini?" Diakoni ei tee elettäkään minkään puolesta, ei voitonriemun eikä pettymyksen. Ei edes korjaa silmälasiansa asentoa, vaan katsoo

lempeillä silmillään niiden läpi. Hän nyökkää. Ei ohjaa kenellekään muulle, vaan ottaa laatikosta Raamatun ja puisen ristin. Samalla tajuan, etten ehkä pysty siihen. Huomaan että käteni vaipuu pöydältä alas, aina hameen alle sukkanauhalle asti. Hivelen asettani, vaikka olen hädin tuskin tietoinen siitä. III Kurkkuani kuristaa. Sen läpi on soljunut lähes taivaallista laulua eri seurakuntien kuorossa, mutta vain silloin, kun en ole ottanut mitään tosissani. Se on ollut vastuuttoman vapauden ääni. Voi jospa vieressä laulavat naiset olisivat tienneet mitä miehensä tekivät kanssani! Miten hellillä kirjeillä suhteet aloitin! Se oli Perheen oma kolmiyhtys veressäni: houkutus, huorinteko, hajaannus. Näkyykö se silmistäni? Huokuuko nuorista rinnoistani? Markus painaa päänsä ja alkaa mutista. Hän lopettaa sanoihin tunnusta Hänelle nyt syntisi. Nyt on se hetki. Tunnustanko jälleen jotain epäolennaista korostaakseni hyvyttäni? Valehtelen itsellenikin? Tuntuu kuin jokin henki puristaisi sisäelimiäni. Asetan käteni pöydälle kuin ne saisi laittaa käsirautoihin. Ja sitten avaan suuni. En ajattele, annan sanojen valua suupielistäni: "Olen runoja kirjoittava ilotyttö ja tulen käännättämään sinutkin tarjoamalla nautintojani ja ottamalla sinut kokonaan. Sen hetken tallennan ja lähetän kuvan vaimollesi ja työpaikallesi." Vaikka huone on äänieristetty, kuulen muiden ovien avaamisia, kopiokoneen ja jopa korkojen ääntä. Lauloiko lintu ilmanvaihdon huminan seassa? Sydän hakkaa päästäkseen ulos. Paine sykkii tärykalvoissa asti. En ole koskaan tuntenut olevani näin paljas. Haavoittuvainen. Paksuimmat valheet verhoavat minua silloin kun olen oikeasti alasti. Likainen minuuteni on nostettu pöydälle nenäliinojen viereen ja mietin tosissani voiko minulle antaa anteeksi. Markus näyttää rukoilevan. Vai punnitseeko hän vaihtoehtojaan? Riskikartoitusta? Hänen reaktionsa joko lopettaa taisteluni, tai muuttaa sen keskusteluksi. Jatkan pakenemista tai katson pelkoa silmiin.

Diakoni värähtää. Ehkä minäkin liikahdan. Samassa tunnen sääriäni vasten hipaisun. Markus irrottaa toisen kätensä rukousasennosta ja kurottaa minua kohti. Hän ei katso minua. Eikö kehtaa? Likaisia ajatuksia? Käsi lähestyy ja näen siinä hänen reaktionsa: lohtuun piilotetun himon. Ei! Älä anna hyväksyntääsi tuhon tielleni! Salamannopeasti vedän oikean käteni pöydältä. Se tietää heti minne mennä: hameen alle reidelle. Vedän sieltä aseeni ja isken sen suoraan diakonin kämmenselkään. Keltainen terävä lyijykynä osuu luiden väliin ja lävistää kämmenen. Siinä se töröttää kuin keltainen äl-kirjain. Sama kirjain, jota he yrittivät nimestäni muuttaa. Tunnen ylpeyttä: estin kosketuksen, joka olisi voinut laukaista vanhat käyttäytymiskaavat. Mutta olisiko sen voinut tehdä toisin? Ei. Kun kyseessä on oman heikkouden vastustaminen, on oltava armoton. Markus näyttää pöllöltä. Sen nenästä valuu kirkasta nestettä. Katsahdan käteen, se on kouristunut nessupaketin kohdalle, joka alkaa värjäytyä punaiseksi. Olin tulkinnut kaiken väärin. Hän halusi vain niistää! Ja säärtäni oli koskenut oma hameenhelmani. Hätäännyn. Alan pyytelemään anteeksi. Nostan hänen kätensä ilmaan, jotta saan nessut käyttöön. Ne nousevat mukana, kynä oli lävistänyt nekin. Tyhjennän koko nessupaketin pyyhkiessäni verta, enkä voi mitään sille, että tilanne vetää huulet hymyyn ja kikatus nousee vatsanpohjasta. Yritän estellä, mutta se yltyy melkein avoimeksi nauruksi kunnes lopulta, tilanteeni muistaen, kääntyy nyyhkytykseksi. Silitän kättä, mutten uskalla vetää kynää pois. Niistän verisiin papereihin, ja näyttää siltä kuin nenässäni olisi huulipunaa. Onko minulla mitään toivoa? Ja diakoni vain katsoo minua. Näkee että hänkin kamppailee. Mutta antaa minun hoivata. Minusta tuntuu että hän on jo antanut anteeksi. Jos on koskaan syyttänytkään minua. Uskomatonta.